

τια των υπηρετών. Ήταν κι αυτή κλειστή από μέσα, μα δεν δυσκολευτήκαμε να την ανοίξουμε.

Η Ετανίλς ήταν πειά ανοιχτή εμπρός μας. Μπορούσαμε να μιλήσει.

Ο Ίωνάθαν γύρισε το βλέμμα του επάνω μου και μου είπε για τελευταία φορά.

— Έπιμένεις λοιπόν, Μίνα ;

— Αντί να τού άπαντήσω, τού έσφιξα το χέρι και τράβηξα το πιτόσάκι μου.

— Εμπρός λοιπόν, είτε ο Ίωνάθαν. Άς ανέθουμε...

Έστάματε το σταυρό μας και μπήκαμε σ' έναν διάδρομο, ο οποίος οδηγούσε σ' ένα ειρνώχορο χώλ. Δεξιά κι' άριστερά έπληχαν δομάτια, τα δομάτια τού προσωπικού ασφάλως. Στ' άβελος ή κοντίνα...

Το καθέτι γύρω μας ήταν στη θέσι του, σάν ή ζώη να μην είχε σταματήσει από χωρό στο σπίτι αυτό, σάν να μην το είχε σμιλίσει ο θάνατος. Μα πάνω σ' όλα, στα έπιπλα και στο πάτωμα είχε απλώσει το γραψίο της μηανδί ή σκόνη. Τά είχε σκεπάσει όλα και το άπαισο αυτό σάβανο της μιλούσε άρετά σαφώς για την έσφιμοσι και τόν άρανισμό, πού βασιλευε μέσα στο χτίριο αυτό του θανάτου...

Η έπιλωσις της έτανίλωσις ήταν κομψή κι' άρετά πολυτελής. Οι άνθρωποι τόν τρωκούσαν ήταν ασφάλως πλούσιοι κι' ήξεραι να ζούν καλά, ώς τη στιγμή πού ένεσφαιρε έναντίον τους ο άπαισός βοικώλακας.

Προχωρούσαμε με προσοχή, κιντήζοντας κι' έξετάζοντας τα πάντα γύρω μας. Από τού κάτιο πάτωμα ανέθίκαμε κατόπιν στο έπίνω. Όσο προχωρούσαμε, ή άγωνία μου μεγάλωνε. Καταλάβαινα πως δεν ήμιαστε μακριά άπ' τού δομάτιο, μέσα στο όποιο βρισκόταν τού τελευταίου θέμα τού βοικώλακα....

Έκει κάποι, μόλις θ' άνοιγαμε κάποια πόρτα, θά τόν άντικρύζαμε. Θα βλέπαμε τόν τρωκού άνθρωπο ποιήγαμε τα δύο σμειώματα, νεκρόν έν άποσινθέσει, κάτω άπ' τού εικονοστάσι, στο όποιο ζήτησε προστασία για να μην τού μολύνη τού τέρας. Από τόν κήπο κι' άκριδώς άπ' τού μέρος της σκιάδως, φτάνανε στ' αυτιά μας τα σφύλιματά του Πιστού.

Το φτωχό ζώο βρισκόταν στο ρημαγμένο σπίτι τόν κυριών του και θρηνούσε φρειάτι.

Ένω περνούσαμε έναν διάδρομο, μια φρειάτη, βαρειά κι' άνυπόφορη δυσσομία μαζί έκανε να σταθούμε.

- Ο Ίωνάθαν μού κτύπησε και μου είπε :
- Τό πτόμα !...
- Ναι, τό πτόμα, είπα κι' έγώ.
- Πρέπει να μ' άφήσεις να προηγηθώ, Μίνα. Δέν τού έπρεα αντίορησα.
- Ο Ίωνάθαν προχώρησε εμπρός.
- Προχωρούσαμε σάν έπρωτιομένοι, καθοδηγούμενοι πλέον άπ' τη βαρειά μωροδιά της άποσινθέσως πού γέμιζε τα πάντα εκεί μέσα.
- Θέέ μου, τί θ' άντικρύζαμε εμπρός μας ;
- Ο Ίωνάθαν άνοιγε τις πόρτες τόν διαμοτιον με διαταγμό, με φρόνη, μετοιεί να πη κανείς.
- Έπί τέλους φτάσαμε μερός σέ μια πόρτα και σταθήκαμε. Κάτι μάς έλεγε πως εκεί μέσα βρισκόταν τού τελευταίου θέμα τού βοικώλακα. Η δυσσομία γύρω μας ήταν άνυπόφορη, μάς έπνιγε...

— Έδώ είνε, μου ψιθύρισε σιγά ο Ίωνάθαν, σάν να φοβόταν μήπως τόν ακούσει κανένας, μήπως ξυνηθεί τις ψυχές τόν νεκρών, μέσα στην Έτανίλς αυτή της κατάρως και τού θανάτου.

Κούνησα τού κεφάλι μου κι' έφριξα ένα φοβισμένο βλέμμα πρός την πόρτα.

Ο Ίωνάθαν έπιασε τού πόμολο και τού γύρισε. Η πόρτα δέν άνοιξε. Ήταν κλειστή από μέσα. Μα αυτό δέν έσημαινε τίποτε. Άρχει να την σφράγιουμε και θα υποχωρήσει εφκαλα.

Πρίν την παραβιάσει ο Ίωνάθαν, έσκυψε και κτύπησε άπ' την κλειδαροτίρτα. Έβριζε μονάχα μια ματιά και σπικώθηκε απότομα, φωνάζοντας με τα χέρια ψηλά :

— Ω, είνε φρειάη !... Φρειάη !...

Συγχρόνως έβγαλε τού ματηλί του και τού έδεσε γύρω στη μύτη του.

— Κάμε τού ίδιο, αγαπητή μου Μίνα, μου είπε. Θα μάς πνίξει ή βαρειά μωροδιά της σαπίλας. Είνε φρειάη !... Φρειάη !...

Δέν θέλησα να τόν ρωτήσω τί ελεε. Έβγαλα τού ματηλί μου και τού έδεσα στη μύτη μου, φράζοντας συγχρόνως καλά και τού στόμα μου.

Ο Ίωνάθαν έφριξε ένα βλέμμα στην πόρτα κι' έπειτα στήθηκε σ' αυτή τούς ώμους του, νευοντάς μου να παρεμερίσω.

Δέν ήθελε να δώ απότομώς τού θέμα πού θα πρόβαλε στα μάτια μας.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΜΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ή αντίληψις και ή έργατικότητις του. Ή έφευρετικότητις του. Ο Κουμουνδούρος ώς διπλωμάτης. Ο χαρακκτηρισμός ένός ζένου πρεσβευτού. Ο φιλεξάσισλισμός του. Ο άπρβεπτες γραμματεσκομιστής. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο πρωθυπουργός Κουμουνδούρος είχε τσή αντίληψη και έργατικότητις, ώστε πολλές φορές, έννο αυτός έγραφε μέσα στο γραψίο του, άκουγε να τού μιλούν από δεξιά κι' άριστερά δύο άνθρωποι κι' έδινε άπαντήσεις και στούς δύο συγχρόνως !

Ο Κουμουνδούρος ήταν έφευρετικώτατος και φημιζόταν για την ζένυτάδα του.

Σέ κάθε δύσκολη περίπτωση τού πολιτικού βίου της χώρας, σ' αυτό άνταγκάζοντοσαν να καταιρεγούν όλοι.

Ο Δηλιγιάννης σιγήηδισε μάλιστα να τού λήη σχετιζός :

— Για ζήσε τού κεφάλι σου και κάτι θα βοηθί κάλι !...

Άλλά και ώς διπλωμάτης ήταν ασθλήρητος. ΟΉ έπινοήσεις τού Κουμουνδούρου, έγραφε κάποτε ένως ζένου πρεσβευτή, είνε άνεξάντητες, σάν τα νερά τού Νισαγάρ !...

Ο άειμνηστος Κουμουνδούρος ήταν επίσης άνθρωπος με ειδθ χαρακττηρα και δέν παρουσούταν ποτέ άπ' τίς πολιτικές του ιδέες σέ άδιυ κρίσεις.

Μια μέρα σιγήηδουσαν μέσα στο σάλινο του δνθ φίλοι του, εκ τών όποιών ο ένως ήταν δημοκρατικόν άρχων κι' ο άλλος άραμνηής βασιλικός.

Την έποχη εκείνη, ο Κουμουνδούρος βοισκόταν έξω άπ' την Κυθέρηνη και πολλοί τού άπέδιδαν αυτό σέ βασιλική δυσμένεια.

— Βλέπεις λοιπόν, ότι ο βασιλεύς μας δέν έχει ούτε στοιχειώδη λογική, είτε σέ μια στιγμή της συζητήσεως ο δημοκρατικώς στόν βασιλόφρονα.

— Για πού λόγου ; τόν διεκώμε ο Κουμουνδούρος με κάποιο ένδιαφέρων.

— Γιατί άγνοεί πού είνε ή κοινή γνώμη και δέν ζήρει συνεπώς να την έμεταλλενθί. άπκρίθηκε ο δημοκρατικός, άταμιασόμενος τη δημοτικώτατη του Κουμουνδούρου.

— Δέν έχετε δίκιο, φίλε μου, σ' αυτό πού λέτε για τού Μεγαλειώτατο, κινάτησε ο πάντοτε μετροκαθής Κουμουνδούρος. Γιατί και από σάς λείπει ή στοιχειώδη λογική, άφου πρεσβείετε άρχές δημοκρατικές, ή όποιες για μένα είνε άστειες !...

Ο Κουμουνδούρος, εκτός τών άλλων είχε και έτοιμότητα πνεύματος στανία.

Κάποτε, όταν έπρότεινε στη Βουλή τόν περιφέρωμο νόμο πεφι αντιβασιλείας, είπε και τού ζήης :

— Πρέπει να μάθουμεν, κύριοι, να αυτοκυβερνωμεθα. Η βασιλεία είνε άναγκαία επί τού παρόντος... Και λέγων ελί τού παρόντος, διόρθωσε ο Κουμουνδούρος, έννοώ μεροκούς αιώνας άζώμα....

Μερικοί πολιτικοί αντίπαλοι τού Κουμουνδούρου, δημοκρατικών φρονήματων, θέλοντας κάποτε να τόν περάξουν στα φιλοβασιλικά τόν αισθήματα, τού ειλαν :

— Έμεις θα έξορίσουμε όλους τούς οπαδούς τού Συντάγματος και θα ίδρυσουμε Δημοκρατία....

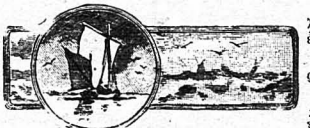
— Αι' και ή Δημοκρατία στα χέρια μου θα πέση ! άπάντησε χαμογελώντας ο Κουμουνδούρος.

Μια μέρα ο Κουμουνδούρος βγήκε άπ' τού σπίτι του, κρατώντας ένα γράμμα στο χέρι κι' άρχισε να δυνασάζετη γιατί δέν έβρισκε άνθρωπο να τού στείλι στο Ταχυδρομείο.

Τότε κάποιος φίλος του τού τού άραπας άπ' τού χέρι του, μέσα στο όπιο ο Κουμουνδούρος κρατούσε επί πλέον μια δραχμή και δεκαπέντε λεπτά.

— Δώσε μου τη δραχμή και θα σάς φέρω τού ρεστά ! τού είπε ο αυτοσχεδίου γραμματικομιστής.

— Παρε καλύτερα τού δεκαπέντε λεπτά, γιατί πούς ζήρει ποτέ θα ζαναϊδωθώμε ! άπάντησε ο ζένιος, άλλα και πένης πολιτικός.

(Άκολουθεί)